

A Capella Silentium és a Gemma
énekegyüttes közös hangversenye
(2016. április 2., Párbeszéd Háza)

Műsor:

GIOVANNI GABRIELI: KYRIE
A SYMPHONIAE SACRAE II. KÖTETÉBŐL (1615)

JOHANN SEBASTIAN BACH: DER GEIST HILFT
MOTETTA KÉT KÓRUSRA, BWV 226

ROBERT SCHUMANN: NÉGY KÉTKÓRUSOS ÉNEK
(VIER DOPPELCHÖRIGE GESÄNGE, OP. 141)

RALPH VAUGHAN WILLIAMS: SANCTUS ÉS GLORIA
A G-MOLL MISÉBŐL

Vezényel:

Tóth Márton

Várkonyi Tamás

Adományokat köszönettel elfogadunk
a két együttes működésének támogatására.

Az *a cappella*, azaz nem hangszer- vagy zenekar-kíséretes, hanem tisztán énekhangokra írott zeneirodalom beláthatatlan szélességű választékot kínál számunkra, amikor összeállítunk egy műsort. A repertoár egy része azonban nagy előadó-apparátusra íródott, így arra gondoltunk, hogy mindkét énekegyüttes – és a közönség is – profitálhat abból, ha összefogunk, és olyan műveket szólaltatunk meg együtt, amelyeket a szükséges létszám miatt külön-külön nem lenne lehetőségünk. Így jött az ötlet, hogy rendezzünk koncertet két vagy több kórusra írott alkotásokból; műsorunkkal ízelítőt adunk ebből az izgalmas zenei megoldásoknak helyet adó csodálatos repertoárból, négy korszak egy-egy emblematikus kompozícióján keresztül.

Tóth Márton és Várkonyi Tamás

GIOVANNI GABRIELI: KYRIE A SYMPHONIAE SACRAE II. KÖTETÉBŐL (1615)

Vokális házimozi-rendszerek – a 15–16. század fordulóján, Itáliában alakult ki a gyakorlat, hogy a templomban több – két, három, sőt négy – kórus felelget egymásnak, betöltve a teret, a hallgatót szinte körbeölelve a hangzással. E technikát a velencei Szent Márk-székesegyház zeneszerzői vitték tökélyre, ez a műhely lett ennek a zeneszerzői módnak a bölcsője, és innen terjedt el Európaszerte. A 11. században épült velencei bazilika liturgiája nem az egyház, hanem az állami hivatalnokok ellenőrzése alatt állt, ezáltal nagyobb szabadsággal rendelkezett, karnagyi állása pedig a – a római Sixtus-kápolna karnagyi pozíciója mellett – az egyik legtekintélyesebbnek számított Itáliában. A reneszánsz és barokk határán alkotott Giovanni Gabrieli (c. 1554–1612) majdnem három évtizeden át szolgált itt orgonistaként, zeneszerzőként és az 1568-ban alakított hangszeres együttes vezetőjeként. Ugyanis a zenei kiszolgáló személyzete a növekvő igényeknek megfelelően egyre nagyobbá vált az évtizedek során: 1500 körül még csak nyolc énekest szerződtettek, száz évvel később, Gabrieli idejére ez a szám már harmincra nőtt, valamint hat hangszeres is csatlakozott, 1614-re a hangszeres együttes tizenhat állandó tagot számlált. 1588-ban az orgonisták számát háromra bővítették, ahogyan a két épített hangszer mellé hordozható, úgynevezett portatív orgona járult.

Gabrielinek két nagy gyűjteménye jelent meg *Symphoniae sacrae* címmel, összesen több mint kilencven tétellel: az első még életében, 1597-ben, a második már halála után, 1615-ben – utóbbiból való az itt elhangzó kompozíció. Az „egyházi szimfóniák” cím arra utal, hogy vegyes összetételű, többszólamú művekről van szó, köztük olyanokról, amelyek hangszerekkel vagy/és énekszólammal előadhatók. A posztumusz megjelent kötetet Gabrieli egyik kollégája, Alvise Grani állította össze és készítette elő kiadásra, az ajánlást a velencei mester egyik augsburgi csodálójának, Johannes Merck von Mindelheim apátnak címezve, éppen négyszázegy esztendeje, 1615. március 1-én, többek között ezekkel a sorokkal:

„Bár Giovanni Gabrieli, korának legkiemelkedőbb, senki máshoz nem hasonlítható muzsikusa néhány éve elengedte a földi kötelekeket, és levetette testi és halandó öltözetét, mégis – megkockáztatom – boldognak nevezhető, hiszen ezen a világon halhatatlan dicsőséget szerzett magának saját érdemei és tudása révén, és megérdemli, hogy megőriztessék az emlékezetben; lehet, hogy ő maga most néma, elvarázsolva dalainak szépségétől; lehet, hogy a kéz megszűnt írni, de az utókor nem fog megszűnni műveit az örökkévalóságnak áldozni; lehet, hogy a test megszűnt köztünk lenni, de emléke a zenei előadásokkal nem múlik el, így felülmúlhatatlan művészetének, érdemének híre még azokhoz is eljut majd, akik soha nem látták, vagy nem ismerték őt.”

Kyrie eleison!
Christe eleison!
Kyrie eleison!

Uram, irgalmazz!
Krisztus, kegyelmezz!
Uram, irgalmazz!

JOHANN SEBASTIAN BACH: DER GEIST HILFT

MOTETTA KÉT KÓRUSRA, BWV 226

Gabrielihez tanítványok sora érkezett az Alpokon túlról is. Egyikük volt Heinrich Schütz, aki fiatalemberként három évet töltött el a velencei mester mellett, annak haláláig – még egy gyűrűt is örökölt tőle –, majd hazájába visszatérve, a szász választófejedelem drezdai zeneszerzőjeként, maga is szívesen írt többkórusos műveket, népszerűsítve a különleges technikát német területeken is. A Gabrieli után jó százharminc esztendővel később született Johann Sebastian Bach (1685–1750) hat fennmaradt motettájából négyben alkalmaz kettős kórust. Mindegyik motettájának szövegére jellemző a többletetelesség, az aforisztikus rövidség, valamint hogy a bibliai forrás. Ahogyan szinte valamennyi motettája, ez a mű is gyászszertartásra íródott: a Lipcsei Egyetem poétika tanárának, a Tamás-templom igazgatójának, Johann Heinrich von Ernestinek a temetésére, 1729 októberében. A mű dokumentációja kivételesen gazdag abból a szempontból is, hogy nemcsak énekszólamai maradtak fenn kéziratban, hanem egy hangszeres partitúra is; eszerint a vonósok csatlakoztak az első kórushoz, fúvósok pedig a másodikhoz. (Érdekes, hogy Gabrieli is hasonlóan járt el a hangszerek és énekhangok egymás mellé vagy éppen szembeállításával.) A zene mindig a – maga Ernesti választotta – szöveg egy-egy szavához, kifejezéséhez kapcsolódik, annak karakterét bontja ki. Így például az első tétel a Szentlélek szimbólumával azonosítható galambrepdesést jeleníti meg, a második tétel hangulatát a „fohászokodások” szó sóhajmotívuma határozza meg, a harmadik szigorú szerkesztésű, archaizáló stílusú kettősfűgáját pedig talán a „tudja, mi a Lélek gondolata” sor ihlette. (A kettősfűga olyan bonyolult szerkezetű forma, amelynek első részében végigfut egy téma a szólamokon, második részében egy másik téma, a harmadikban pedig egyszerre jelenik meg a két téma.) A szófestés mellett a tételek stílusa is érdekes. Az első könnyeden táncos dallamai semmiben nem különböznek például egy brandenburgi versenyéitől, de a hangszeres fogantatás általában is jellemző a motetták zenéjére. A második tétel különleges megoldása, hogy a két kórus nyolc szólama ugyan külön-külön indul útjára, de fokozatosan összekapcsolódnak, így a tétel a vége felé ötszólamúvá egységesülnek. A harmadik tételt már egyetlen kórusba tömörült előadógyűttes szólaltatja meg, a motetta széles ívét pedig a kor gyakorlatának megfelelően a korál zárókövével rögzíti a zeneszerző. Ez a korál Martin Luther 1524-ben írt, *Veni sancte spiritus* kezdetű pünködsdi himnuszon alapuló, *Komm, heiliger Geist, Herre Gott* kezdetű népénekének harmadik versszaka.

I.
Der Geist hilft unser Schwachheit auf,
denn wir wissen nicht,
was wir beten sollen,
wie sichs gebühret;

II.
sondern der Geist selbst
vertritt uns aufs beste
mit unaussprechlichem Seufzen.

III.
Der aber die Herzen forschet,
der weiß, was des Geistes Sinn sei;
denn er vertritt die Heiligen
nach dem, das Gott gefället.

I.
Ugyanígy segít a Lélek is a mi
erőtlenségünkön,
mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk
úgy kérni, ahogyan kell;

II.
de maga a Lélek
esedezik értünk
kimondhatatlan fohászokodásokkal.

III.
Aki pedig a szíveket vizsgálja,
tudja, mi a Lélek gondolata;
mert Isten szerint jár közben a
megszenteltekért.

(Pál levele a Rómaiakhoz 8:26–27)

IV.
Du heilige Brunst, süßer Trost,
Nun hilf uns, fröhlich und getrost
In deinem Dienst beständig bleiben,
Die Trübsal uns nicht abtreiben.
O Herr, durch dein Kraft uns bereit
Und stärk des Fleisches Blödigkeit,
Daß wir hie ritterlich ringen,
Durch Tod und Leben zu dir dringen.
Halleluja, halleluja.

IV.
Te szentségnek új Világa,
Vezess igédnek útjára,
Taníts az Istent vallanunk,
Szívből Atyánknak mondanunk!
Add az igaz hitet nekünk,
Egy legyen a mi Mesterünk!
Benne higgyünk, éljünk, haljunk,
Jézus legyen csak bizodalunk!
Halleluja, halleluja!

(forrás: Evangélikus énekeskönyv)

ROBERT SCHUMANN: NÉGY KÉTKÓRUSOS ÉNEK (VIER DOPPELCHÖRIGE GESÄNGE, OP. 141)

Ének vagy dal – nem mindegy, a zenetörténeti terminológia határozottan megkülönbözteti egymástól a két műfajt. A dal többnyire egy hangulatban elhangzó rövid, szerkezetében és tartalmában egyszerű, általában strófikus mű, az ének pedig a komolyabb hangvételű, súlyosabb mondanivalóval, változatos zenei szerkezettel. Robert Schumann (1810–1856) éppen abban a városban komponálta meg egyetlen, *a cappella* kórusművészetének csúcsát jelentő kétkórusos művét, ahová Schütz is visszatért a Gabrielinél eltöltött tanulóévei után. Ő maga 1844-ben költözött Drezdába feleségével – 1850-ig éltek itt –, mivel levegőváltásra volt szüksége labilis idegrendszerre, lelki panaszai miatt. Az itt töltött években határtalan kreativitása kibontakozott, és rendkívül intenzíven kezdte érdekelni az addig életművéből szinte teljesen hiányzó kóruszene, szinte valamennyi *a cappella* kórusművét itt írta. Nem sokkal az után, hogy elfogadta a helyi férfikar (Liedertafel) karnagyi posztját, már egy vegyeskar alapításának ötlete is felmerült benne, alig pár héttel később pedig megalakult saját kórusegyesülete, a Chorverein, amely munka – mint egy levelében írja – hatalmas örömet jelentett számára. A kórust a legnagyobb létszámú időszakban harminc-negyven szoprán, húsz alt, tizenöt tenor és harminc basszus alkotta; énekeltek régizenet, egyebek mellett Palestrinát, részleteket Bach János-passiójából, Handel Jephtáját, Beethoven Missa solemnisét. Schumann maga írja, hogy alkotói pályájának legtermékenyebb időszaka az 1849-es év, ekkor komponálta meg életművének egyötödét, a vegyeskari *Romanzen und Balladen* négy kötetét, valamint két nőikari sorozatot, szintén *Romanzen* címmel, továbbá 1849 októberében a világi és vallásos gondolatok határán álló, személyes hangvételű, de „felfele tekintő” szövegekre írott *Négy kétkórusos éneket*.

A tételek változatosan használják ki a két kórus részvételéből fakadó különleges zeneszerzői lehetőségeket, és szorosan kapcsolódnak a reneszánsz vokális zenéhez abban, hogy a velencei többkórusos technika nyomán többször élnek visszhang-effektussal, felelgetéssel, de főleg a 16. századi világi énekes zenére jellemző madrigalizmusok miatt: a zeneszerző a versek egyes szavait zenei eszközökkel festi le, valóságos képeskönyvvé színezve-alakítva a szövegeket. Szó és hang izgalmas társítása például **az első tételben** a Himmelsferne (az égi távol) szó magas hanggal történő megszólaltatása, vagy a végén a „remélve, hittel” szavak mennyei kar-szerű éteri megkomponálása. Madrigalizmus **a második tétel** az élet elemeivel harcoló, úttalan utakon vágató, sziklás hegyvonulatot kirajzoló hősies főtéma-dallama, a tétel végén szerelmet és halált egymással szembe állító akkordsora. **A harmadik tétel** címe Schumanntól származik, a vers eredeti címe Der Blick gen Himmel (Pillantás az égre), és így kezdődik: „Vedd kezedbe botod, te vándor, az életen át”. A zeneszerző a hét versszakból csak az utolsó kettőt zenésítette meg, amelyben a parttalan tenger, kietlenség és üresség látványa után, a habokon és hullámokon világosan átragyog a napfény, és a „Szeretet érkezik szárnyakon, és szól édes hangokon”. Ez a tétel abban különleges,

hogy nincs hagyományos értelemben vett témája, nincs benne megragadható dallam. A Ligeti György végtelent sugalló zenéit (pl. *Lux aeterna*) előlegező szőtttest kis mozgások alakítják; talán egy meg nem zenésített sor adta a karakter ötletét: Dann stehest Du inmitten / Der grauen Ewigkeit (Aztán ott állsz a szürke örökkévalóság kellős közepén). Schumann a kezdősort visszahozva három versszakossá bővíti a zenét, minden egyes versszakot egy hanggal lejjebb indítva, lassú süllyedés érzését keltve.

A ciklus koronája a Goethe rövid verseire (Talizmánok) írt **utolsó tétel**, amely költeményeket a Mirtuszok című dalciklus egyik tételében már – sokkal visszafogottabban – megzenésítette 1840-ben. Itt szélsőséges kifejezési módokhoz folyamodik Isten mindenhatóságának kifejezésére: szimfonikus gesztusaiban a „Gott” szó hosszan kitartott magas G hangon szólal meg, akárcsak Beethoven IX. szimfóniájában. A tétel formája rondó, azaz az első versszak mindig visszatér, és hozza ugyanazt az erőteljes karaktert, míg a köztes szakaszok ellentétes hangulatúak. Különösen figyelemreméltó a „Tévedések próbálnak eltéríteni engem; de te tudod, miként vezess ki engem” sorok megzenésítése. Zenei labirintusból indul a dallam, kacskaringókkal, kivezető utat keresve, szilárd hangnemi pont és lüktetésérzet nélkül, majd a zene fokozatosan kivilágosodik, leegyszerűsödik, egyértelművé válik, és visszatalál az „isteni témához”.

Nem tudjuk, Schumann mennyire ismerte a velencei többkórusosság aranykorát és Gabrieli zenéjét, de akár ismerhette is, hiszen 1834-ben jelent meg Johannes Gabrieli und sein Zeitalter (Gabrieli és kortársai) címmel Carl von Winterfeld Velence zenéjéről szóló összefoglaló munkája, függelékében a Szent Márk-székesegyház karnagyainak és orgonistáinak jegyzékével – ezt a kötetet Schumann közeli barátai, Mendelssohn és Brahms bizonyosan ismerték.

1. Friedrich Rückert: An die Sterne

Sterne
in des Himmels Ferne!
die mit Strahlen besserer Welt
ihr die Erdendämmrung hellt;
schau'n nicht Geisteraugen
von euch erdenwärts,
daß sie Frieden hauchen
ins umwölkte Herz?

Sterne
in des Himmels Ferne!
träumt sich auch in jenem Raum
eines Lebens flücht'ger Traum ?
Hebt Entzücken, Wonne,
Trauer, Wehmut, Schmerz,
jenseit unsrer Sonne
auch ein fühlend Herz?

Sterne
in des Himmels Ferne!
Winkt ihr nicht schon Himmelsruh'
mir aus euren Fernen zu?
Wird nicht einst dem Müden
auf den goldnen Au'n
ungetrübter Frieden
in die Seele tau'n?

A csillagokhoz

Csillagok
az égbolt távolában!
Akik a Föld alkonyát bevilágítjátok,
egy jobb világ ragyogásával;
Nem szellemszemek azok,
amelyek tőletek lenéznek a földre,
és békét sóhajtanak
a felhős homlokok mögé [a szívekbe]?

Csillagok
az égbolt távolában!
vajon álmodják ott, abban a térben is
az élet tovatűnő álmát?
Vajon dobbant-e öröm, boldogság,
szomorúság, bánat, fájdalom
Napunk mögött is
éző szívet?

Csillagok
az égbolt távolában!
Nem mennyei nyugalmat pislogtok
nekem a távolból?
Nem fogtok egyszer a fáradt lelkekbe
az arany ligetekben
háborítatlan békét
harmatozni?

Sterne
in des Himmels Ferne,
bis mein Geist den Fittich hebt
und zu eurem Frieden schwebt,
hang' an euch mein Sehnen
hoffend, glaubevoll!
O, ihr holden, schönen,
könnt ihr täuschen wohl?

2. Joseph Christian Zedlitz: Ungewisses Licht

Bahnlos und pfadlos, Felsen hinan
stürmet der Mensch, ein Wandersmann.
Stürzende Bäche, wogender Fluß,
brausender Wald, nichts hemmet den Fuß!

Dunkel im Kampfe über ihn hin,
jagend im Heere die Wolken zieh'n;
rollender Donner, strömender Guß,
sternlose Nacht, nichts hemmet den Fuß!

Endlich, ha! endlich schimmert's von fern!
Ist es ein Irrlicht, ist es ein Stern?
Ha! wie der Schimmer so freundlich blinkt,
wie er mich locket, wie er mir winkt!

Rascher durchheilet der Wanderer die Nacht,
hinnach dem Lichte zieht's ihn mit Macht!
Sprecht, wie: sind's Flammen, ist's Morgenrot,
ist es die Liebe, ist es der Tod?

3. Joseph Christian Zedlitz: Zuversicht

Nach oben mußst du blicken,
gedrücktes, wundes Herz,
dann wandelt in Entzücken
sich bald dein tiefster Schmerz.

Froh darfst du Hoffnung fassen,
wie hoch die Flut auch treibt.
Wie wärest du denn verlassen,
wenn dir die Liebe bleibt?

4. Johann Wolfgang Goethe: Talismane

Gottes ist der Orient!
Gottes ist der Okzident!
Nord und südliches Gelände
Ruht im Frieden seiner Hände.

*

Csillagok
az égbolt távolában,
amíg csak szárnyal szellemem,
és repül békétek felé,
rátok aggatom vágyakozásomat,
reménnyel, hittel telten!
Ó, ti kedvesek, szépek,
be tudtok ti csapni engem?

2. Bizonytalan fény

Úttalanul, ösvény nélkül, sziklát
ostromol az ember, ez a vándor.
Sodró patakok, hullámzó folyók,
viharos erdők – semmi nem állhatja útját!

Sötétség a harcban felette,
felhők seregekben úzik,
tüzes villám, özönvíz-eső,
csillagtalan éj – semmi nem állhatja útját!

Végre, ó, végre fény dereng a távolból!
Lidérc az vagy csillag?
Ó, milyen barátságosan csillan a derengés,
hogy csalogat engem, hogy integet!

Gyorsabban szeli a vándor az éjszakát,
a fény ereje vonzza őt.
Mondjátok: lángok az, netán hajnalpír,
szerelem vagy halál?

3. Bizalom

Felfelé tekints,
meggyötört, sebes szív,
úgy hamarosan gyönyörűségbe fordul
legmélyebb fájdalmaid.

Boldogan kapaszkodhatsz a reménybe,
akármilyen nagy ár vesz üldözőbe.
Hogy is veszhetnél el,
ha a szeretet melletted marad?

4. Talizmánok

Istené kelet,
Istené nyugat.
Északi és déli tájak
mind tenyerén nyugszanak.

*

Er, der einzige Gerechte,
Will für jedermann das Rechte.
Sei von seinen hundert Namen
Dieser hochgelobet! Amen.

*

Mich verwirren will das Irren;
Doch du weißt mich zu entwirren,
Wenn ich handle, wenn ich dichte,
Gib du meinem Weg die Richte!

Ó, az egyetlen igazságos,
mindenki igazát akarja.
Száz neve közül
legyen ezé a dicséret! Ámen.

*

Tévedések próbálnak eltéríteni engem;
de te tudod, miként vezess ki engem,
tetteimben vagy ha verset írok,
te vezess utamon!

(Terry Boglárka nyersfordításai)

RALPH VAUGHAN WILLIAMS: SANCTUS ÉS GLORIA

A G-MOLL MISÉBŐL

Ralph Vaughan Williams (1872–1958) neve azért fontos Nagy-Britannia zenetörténetében, mert – ő az első zeneszerző, aki a 19. század után – a francia Maurice Ravel növendékeként – az első között szakított a német stílussal, és hozott létre újat, nemzeti gyökerekből. Rendkívül érdekelte az 1485 és 1603 közötti Tudor-korszak zenéje és az angol népdal, leghíresebb műve, a Fantázia egy Thomas Tallis-témára is az angol reneszánszhoz kapcsolódik. Az első világháború után több évre volt szüksége, amíg újra a zeneszerzés felé fordult, 1919-ben lett a Royal College of Music tanára – és maradt is az a következő két évtizedben –, valamint lett 1921-ben az 1876-ban alapított patinás együttes, a ma is működő Bach Choir karnagya, a tisztséget 1926-ig töltötte be. Ebben az időben komponálta a két kórust foglalkoztató g-moll misét, amelyet pályatársának, A bolygók zeneszerzőjének, az akkoriban szintén karnagyként dolgozó Gustav Holstnak és az ő kórusának ajánlott. Ez az együttes, valamint a régi korok kóruszenéjét szintén rendkívül magas szinten és elhivatottan művelő Westminster Katedrális kórusa inspirálta az 1922-ben bemutatott mű megírására. Az Erzsébet-kor átszellemült hangvételi liturgikus zenéi adták számára a mintát a világos szólamszövéshöz, a régies harmóniákhoz, gregoriánból származtatott dallamokhoz, modális – a Bach előtti korra jellemző – hangzásvilághoz. Nem mindenki üdvözölte a stílust: „Vissza Hucbaldhoz!” – gúnyolta a mű egy kritikus a középkori elméletírót felemlítve, utalva a mise archaizáló hangzására. A liturgián belüli első előadását is jegyző karnagy, az 1903-ban befejezett Westminster Katedrális kórusának nagy hatású vezetője, Richard Terry ezekkel szavakkal szólt a zeneszerzőhöz, jelezve, a 16. század utáni időszak egyik első jellegzetesen angol stílusú miséje született meg: „Egészen komolyan mondom, hogy mindenki erre a műre várt. Az ön egyéni és modern nyelvezetével tökéletesen megragadta a régi liturgikus lelkiületet, atmoszférát.”

Sanctus, Sanctus, Sanctus,
Dominus Deus Sabaoth.
Pleni sunt caeli et terra gloria tua.
Hosanna in excelsis.
Benedictus qui venit in nomine Domini.
Hosanna in excelsis.

Gloria in excelsis Deo,
Et in terra pax hominibus bonae voluntatis.
Laudamus te, benedicimus te,
Adoramus te, glorificamus te.

Szent vagy, szent vagy, szent vagy,
mindenség Ura, Istene.
Dicsőséged betölti a mennyet és a földet.
Hozsanna a magasságban.
Áldott, aki jön az Úr nevében.
Hozsanna a magasságban.

Dicsőség a magasságban Istennek
és a földön békesség a jóakarató embereknek.
Dicsőítünk téged, áldunk téged,
imádunk téged, magasztalunk téged.

Gratias agimus tibi propter magnam gloriam
tuam. Domine Deus, Rex caelestis, Deus Pater
omnipotens. Domine Fili unigenite, Jesu Christe.
Domine Deus, Agnus Dei, Filius Patris,
Qui tollis peccata mundi, miserere nobis,
Qui tollis peccata mundi, suscipe deprecationem
nostram.
Qui sedes ad dexteram Patris, miserere nobis.
Quoniam tu solus Sanctus, Tu solus Dominus,
Tu solus Altissimus, Jesu Christe.
Cum Sancto Spiritu, in gloria Dei Patris.
Amen.

Hálát adunk neked nagy dicsőségedért,
Urunk és Istenünk, mennyei Király, mindenható
Atyaisten. Urunk, Jézus Krisztus, egyszülött Fiú.
Urunk és Istenünk, Isten Báránya, az Atyának Fia,
te elveszed a világ bűneit, irgalmazz nekünk,
te elveszed a világ bűneit, hallgasd meg
könyörgésünket.
Te az Atya jobbján ülsz, irgalmazz nekünk.
Mert egyedül te vagy a Szent, te vagy az Úr,
te vagy az egyetlen Főlség, Jézus Krisztus.
A Szentlélekkel együtt, az Atyaisten
dicsőségében. Ámen.

A műismertető szövegeket Várkonyi Tamás írta.

* * *

A CAPELLA SILENTIUM TAGJAI:

Balla Boglárka
Csernyik Balázs Ferenc
Csipes Zoltán
Försönits András
Góbi Sándor
Karsa Ilona
Középesy László
Mészáros Mátyás
Németh Zsuzsa
Pap Kinga
Stippinger Anita
Szablics Karolin
Terray Boglárka
Ujházi János

Várkonyi Tamás – művészeti vezető

A GEMMA TAGJAI:

Balás Gábor
Benyhe Gábor
Bucsy Bence
Györffy Katalin
Horogszegi-Horváth Erika
Kató Eszter
Kurucz Emese
Nagy Ákos
Pásztor Júlia
Sapszon Borbála
Sapszon Zsófia
Szili Attila
Tóth Márton – művészeti vezető

www.capellasilentium.hu

www.gemmachoir.hu